

Soc mare monomarental i tinc càncer

L'Ainhoa és mare monomarental i va viure el càncer durant el confinament

[inicicentrareport]Sóc mare monomarental i l'any passat com a tothom ens van confinar. Era el primer any d'escola de la meua filla, tenia 3 anys, i ho vaig viure des de la dificultat, fent màgia com quasi totes les mares en aquesta situació. **Quan tot semblava que tot anava bé em van diagnosticar càncer de mama.**

No em surten ni les paraules per explicar com em vaig sentir. Si tenir càncer ja és molt dur, tenir-lo en pandèmia ho és en majúscules. Ho ha estat pel tancament que encara mantinc, segueixo confinada en la meua situació de mare soltera, pel que ha suposat en tots els sentits, però, sobretot, **pel que ha hagut de veure i viure la meua filla.**

Els efectes de la químic no són molt durs i són coses que una criatura mai hauria de veure, però a més a mi em va agafar en una situació molt complicada. **El primer que vaig sentir és horror, pànic.** No per mi, per la meua filla, perquè només em té a mi. Quan decideixes fer el pas i ser mare soltera et plantejes moltes coses però no una nata així de gran.

Em va costar moltíssim tenir a la meua filla, 7 tractaments de reproducció assistida. **Va ser una lluita molt dura per aconseguir-la** i quan per fi la meua vida tenia un rumb vaig sentir que tot se n'anava en orris. Sempre hi ha una por present per si es posen malalts, però no t'imagines que a tu et pugui passar alguna cosa. No em podia plantejar que jo no pogués estar per ella, i va passar.

Dues setmanes més tard del diagnòstic **vaig iniciar la quimioteràpia.** Començava l'estiu, i l'únic que vaig tenir molt clar és que volia una situació el més semblant a la normalitat per la meua filla. No volia que res li fes por, que s'espantés. Sóc sanitària i sempre li he explicat el que em passava de la millor manera possible tenint present que és una criatura.

Em vaig trobar **un bony al pit** donant-li el pit. Per a mi i per ella va suposar deixar-li de donar el pit, un moment que era pura màgia per nosaltres i trencar aquest vincle, de la manera més brusca i més cruel va ser horrorós. Una nit vaig parlar amb ella i li vaig explicar que la mama tenia una teta malalta i que la lleteta també i que per això li havia de deixar de donar.

Durant tot aquest procés **qui més m'ha donat lliçons de vida ha estat ella.** Va ser de les nits més dures de la meua vida. Com que no volia que veiés com em queia el cabell em vaig rapar amb ella al davant, i ella em va dir "no et preocupis, no et pentinaré, et posaré colònia":

La primera químic va ser la pitjor, van haver de venir fins a dues ambulàncies per atendre'm. Vaig demanar a la meua cunyada i al meu germà que se l'emportessin. Teníem com contrasenyes per entendre'ns. **La meua mare és més gran però per sort està millor que jo.** Jo segueixo amb tractament, està sent molt difícil, però de moment va tot bé.

Hi ha moltes coses que no puc preveure. Jo era la que a casa ho portava tot, ho feia tot, i de sobte he passat de dependre completament de la meua mare. **No surto a passejar amb la meua filla des de març del 2020.** La frase típica que la gent que em diu per animar-me: "que queden molts anys" se'm clava com un punyal.

M'he perdut un any sencer de la seva vida fora de casa. Per mi portar-la al cole era un perill perquè estava en plena químic i no tenia cap defensa al cos. Tots els nens del grup bombolla van portar mascareta també a classe com a detall. **Necessitava que la meua filla fos nena** i deixés de veure una mare malalta durant tot el dia. Preferia arriscar-me al fet que seguís veient això i per

això vaig decidir portar-la al cole.

Vaig acabar la químic al novembre, a finals de desembre em van operar. Al cap de dos mesos vaig començar amb la radioteràpia i ara he començat a rebre un altre tractament. M'han quedat moltes seqüeles físiques i psicològiques. **No he pogut plorar, quasi ningú podia venir a casa**, no em podia expressar. L'única gent que veig és quan vaig a l'hospital, és molt complicat portar-ho tot en silenci i amb un somriure perquè la teva filla no vegi ni senti res.

Em sento molt afortunada perquè he pogut amb això, però el que és més dur en aquesta vida és sentir-se vulnerable, amb falta de suport i d'empatia. **Quan vaig creure que ho tenia tot de sobte em sentia perduda**, i això és molt dur.

Veig a gent queixar-se per ximpleries i jo penso només en **el que donaria per donar una volta pel carrer amb la meva filla**. Jo no tinc res a veure amb la dona que era fa un any, i sembla un tòpic, però les coses que no valorava abans... amb la de coses que tenia abans.

Em sento molt afortunada perquè **tinc coses que abans no valorava** i ara me n'adono de la sort que tinc. M'he sentit molt sola. He passat nits desperta simplement mirant-la dormir i pensant que la por podia amb mi, el dolor físic i psíquic del càncer. Encara no sabia el nostre futur i simplement la mirava des del dolor de no saber si ho podria fer algun dia. Però estic sana i sóc feliç.

El testimoni en primera persona d'**Ainhoa Navarro**, recollit per la periodista **Alba Carreres**
Fotos cedides per Ainhoa Navarro
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

```
.amp_fitxaautor_2 {  
  background: #ffffff;  
  color: #b44f52;  
  border: 1px solid #b44f52;  
  border-radius: 10px;  
  margin-top: 2rem;  
  padding: 15px;  
}  
.amp_fitxaautor_2 a {
```


color: #b44f52;
}

[ficentrareport]